

stemme for den, uagtet den dog ingen synderlig skadelig Virkning i Paris vilde have; men han har meent, at den vilde virke hæmmende med Hensyn til Udviklingen. Nu kan jeg ikke ganske fatte dette, idetmindste saaledes, som han har udtalt det. Han har yttret, at man selv i Udvalgets Betænkning synes at være gaaet ud fra den samme Anskuelse. Men jeg troer, at man, naar man giver en Lov, som kun gaaer ud paa at ordne en Deel af en Indretning, da ikke godt tillige kan see hen til at ordne den efter fremtidige Forhold, saaledes, som det maaskee i Tidens Løb kan vise sig at være nødvendigt. Jeg er for mit personlige Bedkommende meget tilbøielig til at ønske, at vore Communalforhold maatte udvikle sig ganske anderledes, end de nu ere; men jeg troer, at, saaledes som Sagen nu stiller sig, saaledes som dette Spørgsmaal, da det af mig ved første Behandling blev bragt paa Bane, blev imødegaaet af den ærede Indenrigsminister, stille Udfigterne sig saa fjerne til at faae Communalforholdene ordnede i en videre Retning, end de for Diebliffet ere. det, at vi meget vel kunne gaae ind paa det nærværende Lovforslag, som kun ordner Valgene efter en rigtigere og ligeligere Maalestof end den, der hidtil har fundet Sted. Den ærede Taler har vel sagt, at Ministeriet, uagtet det ikke vilde gaae ind paa den Lov, som ifjor blev behandlet her, dog nu vilde slutte sig til det nærværende Lovforslag, fordi det er endnu urimeligere; men jeg kan ikke nære en saadan Tanke om dette Ministerium, eller i det Hele taget om stikkelige og honette Folk, at man skulde ville slutte sig til en Ting, fordi den er urimeligere end en anden Ting, som man ikke vilde slutte sig til. En sliq Tanke kan ikke opstaae hos mig. Jeg

er overbevist om, at, naar den ærede Indenrigsminister har udtalt, at han vel ikke kunde ansee denne Lov for den i og for sig bedste, men at han dog vilde slutte sig til den og tilraade hans Majestæt at give den Sanction, saa har han ogsaa fra sit Standpunct meent, at denne Lov har Fordele, som han ikke kunde finde i den tidligere. Jeg behøver vistnok ikke, at gaae videre ind paa at udtale dette; jeg er overbevist om, at det ligger aldeles klart for, at man ikke kan tænke sig en saadan Bæveggrund hos Ministeriet til at gaae ind paa Loven. Men derimod troer jeg at kunne være aldeles rolig for, at det ærede Medlem neppe vil gaae ind paa nogenfomhelst ny Communallov. Da nemlig det Lovforslag laa for, som oprindeligt var fremsat af Regjeringen, og senere omdannet af den ærede Landstingsmand, som idag først har havt Ordet, talte det ærede Medlem imod det og brugte endogsaa de Ord, at det var ravgalt; idag mener han, at dette Forslag, ikke er ligesaa ravgalt, som det tidligere, men endnu mere ravgalt og saaledes vil det maaskee gaae bestandigt. Det ærede Medlem har, saavidt jeg skjønner, ikke givet noget Bidrag til, hvorledes han vil have, at en Communallov skulde skrives. Havde han gjort det, var han fremkommen med et Forslag i saa Henseende, da vilde det vistnok med al Omhyggelighed være blevet taget under Overveielse af Thinget; men jeg troer ikke, at det leder til noget synderligt Godt, og allermindst til et praktisk Resultat, at man, naar man sidder i en lovgivende Forsamling, bestaaende af mange Individuer, bestandigt søger at rive ned paa det, der foreligger, uden at komme med Noget, hvorved man kan bygge noget Tilfredsstillende op.